

Una mostra més de pestilent integració

Si a l'últim congrés de CCOO a l'Estat espanyol va participar el dirigent de la Patronal (CEOE), a l'últim congrés de la CGIL va acudir la presidenta del Govern italià. Per alguns, el motiu d'escàndol és la filiació parlamentària de l'esmentada: el partit folklòricament filofeixista Germans d'Itàlia. La presència de la ministra de Treball espanyola (del falsament anomenat Partit Comunista d'Espanya), seria un motiu d'aplaudiment. Tot i això, més enllà del diferent vernís parlamentari, la seva essència política és la mateixa i la sintetitza molt bé la primera ministra italiana: "Però avui és 17 de març, Festa de la Unitat Nacional. (...) I aquí ha estat absent el president del consell de ministres des de fa 27 anys. Amb aquesta presència, aquest debat, avui podem veritablement intentar celebrar la unitat nacional. Perquè la unitat no és anul·lar la contraposició, que té un paper educatiu per qualsevol comunitat. La unitat és l'interès superior, el comú destí que dona sentit a la contraposició". Feia 27 anys que cap primer ministre assistia i prenia la paraula al congrés de la CGIL. (...) el secretari sortint, la va trucar fa unes setmanes i la va convidar a la cita. "El sindicat dialoga amb tots sense prejudicis" (...). " (El País, 18-03-2023).

És només una mostra més de la pestilent integració de les grans organitzacions autoanomenades sindicals i de la pèrdua completa del seu caràcter de sindicats de classe.

El feixisme: vençut militar però vencedor social

Tots els animals del zoològic parlamentari actuen segons el contingut politicossocial de la Carta Feixista del Treball (1927), base de la legislació laboral actual: "El contracte col·lectiu de treball és l'expressió concreta de la solidaritat entre els diferents factors de la producció, mitjançant la conciliació dels interessos oposats dels patrons i dels treballadors i la seva subordinació als interessos superiors de la producció".

Des de la fi de la 2ª matança mundial, va ser clar que: "(...) la dinàmica sindical continua desenvolupant-se ininterrompudament en el ple sentit del control estatal i de la inclusió en les instàncies administratives oficials. El feixisme, realitzador dialèctic de les velles instàncies reformistes, va dur a terme la del reconeixement legal del sindicat perquè pogués ser el titular dels convenis col·lectius amb la patronal fins al punt de l'empresonament efectiu de tota organització sindical en les articulacions del poder de classe burgès. Aquest resultat és fonamental per la defensa i la preservació del règim capitalista precisament perquè la influència i l'ús de l'enquadrament sindicalista és una etapa indispensable per qualsevol moviment revolucionari dirigit pel partit comunista." (Partit revolucionari i acció econòmica, 1951).

Aquesta va ser la valoració del Partit, sense pal·liatius, des de la reconstitució de la C.G.L com a C.G.I.L. (amb la "i"): "no pot dissimular que ni tan sols la confederació que queda amb els socialcomunistes de Nenni i Togliatti es basa en l'autonomia de classe. **No és una organització roja, és també una organització tricolor COSIDA AMB EL MODEL DE MUSSOLINI.**" (Les escissions sindicals a Itàlia, 1949).

Hem de renunciar doncs a l'organització sindical?

Des dels seus inicis el marxisme ha deixat clara la relació estreta i necessària entre la lluita immediata (amb les seves limitacions) òrgan de la qual és el Sindicat de Classe i la perspectiva revolucionària òrgan de la qual és el Partit Comunista.

"De vegades els obrers triomfen; però és un triomf efímer. El veritable resultat de les seves lluites no és l'èxit immediat, sinó la unió cada vegada més extensa dels obrers. (...) Aquesta organització del proletariat en classe i, per tant, en partit polític, torna sense cessar a ser socavada per la competència entre els propis obrers. Però resorgeix, i sempre més forta, més ferma, més potent." (Manifest del Partit Comunista, 1848).

"(...) vol dir això que la classe obrera ha de renunciar a defensar-se contra les usurpacions del capital i cedir en els seus esforços per aprofitar totes les possibilitats que se li presentin per millorar temporalment la seva situació? Si ho fes, es veuria degradada en una massa uniforme d'éssers humans desgraciats i destrossats, sense salvació possible. (...) Si en els seus conflictes diaris amb el capital cedissin covardament, es desqualificarien sense dubte per emprendre moviments d'envergadura més gran." (Salari, preu i guany, 1865, K. Marx).

El sentit d'aquests passatges és tant profund com demolidor: una classe que arrossega una existència d'humiliació, que és atropellada i aixafada sense ni tan sols sentir l'impuls de revelar-se i emprendre la lluita immediata contra aquesta situació, està incapacitada per abolir l'esclavitud a la qual està sotmesa.

Condemnats dins de la presó sindical integrada?

Mentre que uns volen fer-nos renunciar a l'organització sindical entregant-la a la classe dominant, altres volen tancar-nos dins una presó sindical integrada. Ni una cosa ni l'altra.

Ja les tesis de la Internacional deixen clar que, tot i que no som escissionistes per principi en el pla sindical, els comunistes: "5. (...) no han de titubejar davant les escissions que puguin produir-se en el si de les organitzacions sindicals si, per evitar-les, haguessin d'abandonar el treball revolucionari, negar-se a organitzar al sector més explotat del proletariat". (II Congrés de la Internacional Comunista el 1920).

Les Tesis Característiques del nostre Partit, després de deixar assentat que "7. El partit no adopta mai el mètode de formar organitzacions econòmiques parcials que comprenen només treballadors que accepten els principis i la direcció del partit comunista", imposen una tasca als militants i al Partit mateix: "(...) És tasca del partit, en els períodes desfavorables i de passivitat de la classe proletària, preveure les formes i encoratjar l'aparició de les organitzacions amb objectius econòmics per la lluita immediata, les quals podran inclús assumir aspectes totalment nous en el futur, després dels tipus ben coneguts de corporació, sindicat d'indústria, consell d'empresa, etc. (...)". (Tesis Característiques, 1951).

La **funció del sindicalisme integrat** és controlar qualsevol petit índex d'organització de classe fins i tot per la lluita immediata: integrar-la, i si es resisteix, delatar-la i ofegar-la.

La **funció dels comunistes** és la contrària: estimular aquesta lluita immediata sense deixar de mostrar les seves limitacions, elevar políticament els treballadors que l'emprenen, enllaçar-la amb l'objectiu superior de l'abolició del treball assalariat, de la revolució comunista. Si nosaltres – marxistes – desertem d'aquesta funció, només queda l'acció de l'oportunisme i les costures de la camisa de força mussoliniana no es poden trencar. Aquesta funció només pot fer-se avui **organitzant el SINDICAT DE CLASSE, fora i contra la presó sindical del moviment obrer** per la que val la denominació de sindicalisme democràtic, subvencionat, sucursal de RRHH, empresa de serveis sindicals, etc.